

SİYAH
BEYAZ

BAHADIR ÇOLAK

Sergi Danışmanı *Exhibition Consultant:* Esra Aliçavuşoğlu

Eksik Olan Ne? *What is Missing?*

21.02.2020 - 23.03.2020

ESRA ALIÇAVUŞOĞLU BAHADIR ÇOLAK

röportajı

ESRA ALIÇAVUŞOĞLU : Üretim pratiğini yaklaşık 10 yıldır takip eden biri olarak, aslında kimi kavramların senin zihnini sürekli olarak meşgul ettiğini görüyorum. Örneğin iktidar kavramı... Bir türlü bu hesaplaşmanın bitmediğini, hatta farklı kavramları da yanına çağırarak çoğaldığını ve çeşitlendiğini izliyorum. Bir heykeltraş olarak senin bu kavramı tekrar tekrar ele almanı konuşabilir miyiz önce?

BAHADIR ÇOLAK : Çok küçük yaşlarda fark ettiğim bir şey vardı; insanlar birbirlerine benzer ya da paralel bir şekilde karar veriyordu, yani aslında kimse risk almak istemiyordu. Kişiler, mekanlar ve hatta zaman, dönem, anlık doğruları bireye dikte ediyor gibiydi. Dolayısıyla, her kurumun bir karar mekanizması var ve bu mekanizma, maalesef, hep keyfi ve kendi çıkarlarına göre çalışıyor. Kurum derken, Foucault'un yapıtlarında bahsettiği ve ayrıntılandığı her şeyi kapsıyor; aile, okul, hastane, hapishane, işyeri, kamu kurumları, sosyal hizmet kurumları, yaşadığım apartman, oturduğum mahalle, vb. Bu mekanizmanın acımasız tarafları beni oldukça etkiliyor, biraz düşününce arkasında olan bitenleri de anlayabiliyordum. Ortada işleyen bir yönetim biçimi/leri vardı ve bunu da yöneten, gücü eline geçirmiş insanlardı. Birey üzerine düşünüp, kafa yormaya başladığımda, neden sorusunu sormaya başladığımda ise psikanalizle tanıştım. Farkında olmadan içine girdiğim araştırma serüveninde ana karakter insan(lar) olunca mecburen tarih, felsefe, din (inançlar), sosyoloji de devreye girdi. Anlamaya ve anlamlandırmaya çalışırken, bu durum beni ister istemez bu meseleler üzerine üretmeye itti. Ve iktidarın, insanın yaşamı boyunca iç içe olduğu, sürekli yüzleşmek ve hesaplaşmak zorunda kaldığı bir kavram olduğunu düşünüyorum.

E.A. : Bu kavram senin heykelinde, başlangıçta neydi, şimdi nereye evrildi?

B.Ç. : Başlangıçta bu kavram bana içinde bulunduğum durumları tanımlıyordu, kurulu düzendeki yerimi anlamaya çalışıyordum sanırım, dahil olduğum düzene bazı açıklamalar getiriyordum ve bunlar benim için birer konu başlığı haline dönüşüyordu. Sonrasında bu başlıklar heykel pratiğimde geometrik kompozisyonlar olarak yerini buldu. Bu konu üzerine çok fazla pratik yaptım ve üzerine düşündüm diyebilirim. Şimdi geçmişe baktığımda şunu çok net görebiliyorum; gerçekleştirdiğim araştırmalar beni her seferinde bazı imgelere doğru sürüklemeye başlamış. İmgeleri (arketipleri) Antik dönemden itibaren ele almaya başlarsak çokça örneğini görebileceğimiz bir tarihi var. Benim ulaştığım imgelerin yaşamımda her zaman yeri var. Ayrıca, bana düşündürdüklerinin tarihte de bir karşılığı var. Düşüncelerim bilgi ile harmanlanınca heykel pratiğimde kendine yer buluyor. 16 yıllık bir üretim sürecinden bahsediyorum. Heykel üretimimden önce, uzun bir süre teknik işler yapmış olmanın bana kattığı hayli güçlü bir deneyim var; bilgi ve deneyim ile sürecin harmanlandığını söyleyebilirim.

E.A. : Günümüz sanatçıları, kültürel kimlikler, iktidar ilişkileri, cinsiyet, ötekilik gibi temalar üzerine yoğunlaşarak, sistemin dayattığı olgulara karşı duruşlar geliştiriyor, düzensizliklere dikkat çekerek ve eleştirerek, imge, anlam arayışları gerçekleştiriyor. Sen de, uzun bir süredir işte bu iktidar mekanizmaları ve sistemin üzerine kurulduğu kavramlar bağlamında düşünüyor, iş üretiyorsun. "Sistem" sana neyi dayatıyor ve sen bunu heykele nasıl geçiriyorsun.

B.Ç. : Sistemin bütün canlılara hükmettiğini ve hepimizi yönettiğini düşünüyorum. Bunun dışına çıkmak için bir seçeneğimizin olmadığını, sadece daha sorunsuz bir dünya için yeniden düşünmemiz gerektiğine inanıyorum. Öyle bir çağda yaşıyoruz ki, sürekli uyuma hali içindeyiz, birçok problemle karşılaşmış, yüzleşmekten kaçınıyoruz, görmezden gelmeyi tercih ediyoruz. Bu bir tür kaçış yöntemi mi? diye düşünmeden edemiyorum. Tehdit ne kadar büyükse, çaresizlik de o kadar büyüyor sanırım insanın içinde.

İnsanları uyandıracak, farkındalık yaratacak dokunuşlar olması gerektiğine inanıyorum; bunu heykellerimle yapmaya çalışıyorum. İzleyiciye bir yüzleşme alanı yaratarak, kendilerine soru sorabilecekleri, yaşamları üzerine yeniden düşünebilecekleri önermelerde bulunuyorum.

E.A. : Foucault'nun düşünceleriyle devam edecek olursak; her şeye egemen olduğuna inanan iktidar, travmalar yaratmakta son derece usta... Ruhlarımızı ve zihinlerimizi terbiye eden işlevini hemen her şekilde bize hatırlatıyor.

B.Ç. : Sürekli kontrol altında olmak, her daim iktidar mekanizmasını ensemizde hissediyor olmak, yaşamımızın kaçınılmaz bir parçası haline geldi. Zihnimizin bir kenarında sürekli bir hesaplaşma yaşıyoruz, kendi kendimizi takip eder durumdayız. Baskı üzerimizde bir oto-kontrol oluşturmuş durumda, denetim mekanizması da yine biziz. Aslında kendi kendimizi yiyip bitiren bir canlıya dönüştüğümüzü düşünüyorum.

Bazı işlerimde hareket meselesi son derece önemli; sürekliliği olan, kendini tekrar eden hareketler hipnotik bir durum yaratıyor diyebilirim. İzlerken uyku haline geçmek, tam anlamıyla izleyiciyi uyutmak, uyuşturmak, kendini döngüye kaptırıp gitmek... Oyun oynar gibi. Bir yandan da bu süreçte kendinle yüzleşmeye devam ediyorsun, tamamen zihinsel bir odaklanma var. İzleyiciyi bir heykel fikriyle uyutma! Uyuşturma fikri. Belki izleyicide bir yerlere dokunur, bazı uyanışlar olur. Gerçekleri zihnimizde uyandırdıktan sonra kabul etme evresine gelebiliriz belki.

E.A. : Malzemen de bütünüyle değişti. Aslında mermerin izleyicinin bakışını kıran, tek taraflı ve kütleli biçimselliğinden, metalin yansıtıcı ve karşılık veren, bir tür diyaloga olanak sağlayan yapısına geçtiğini düşünüyorum. Malzeme kavramlarla ilişkisinde nasıl bir rol oynuyor.

B.Ç. : İzleyicinin sadece bakan kişi konumunda olmadığı, aksine aktif bir rol oynadığı, oluşturmaya çalıştığım illüzyonun bir parçası haline geldiği sürecin peşine düştüm aslında... Malzeme seçimim tamamen yansıtıcılık arayışından kaynaklandı. Bu malzeme ile uzun bir serüvenim var. 10 yılı aşkın bir süredir bu malzeme ile denemeler yapıyorum, kamusal alan için ürettiğim çalışmalarım var. Malzemeyi yücelten bir sanatçı değilim ama malzemenin dilini önemsiyorum. Fikrimi en iyi yansıtabilecek malzemeyi bulmaya çalışıyorum üretim sürecimde. Bu serginin düşünsel bağlamında yansımanın önemli bir rolü vardı. Metal yüzeyin isteğime bağlı olarak, yansıtıcı bir biçimde kurgulanabiliyor olması onu seçmemdeki en önemli etkeni. Serginin tamamında sadece bu malzemeyi kullanmayı tercih etmemin nedeni de serginin genelinde yakalamaya çalıştığım bütünlük duygusuydu.

E.A. : Yukarıdaki soruyla da ilişkili olarak, farklı farklı kurguladığın görsel ve anlamsal yapılar var işlerinde. Yansıma, yansıtma, Baudrillard'ın simülasyon kavramı gibi, üzerine çokça düşünülmüş ve hala düşünülen kavramları heykelin diliyle çözümlenmeye çalışıyorsun. Bu süreçleri de anlatır mısın?

B.Ç. : Bu sergide heykellerin odak noktasına izleyiciyi koymaktayım, işlerle karşılaştıklarında yaşayacakları deneyim, yansıma aracılığıyla farklı boyutlara taşınıyor. İktidar tarafından dikilmiş bir obeliski ele alalım; insanların algılarıyla oynayarak onları şaşırtacak büyüklükte bir yapıyla karşı karşıya getiriyorlar. Bu durum hem teknik, hem de anlamsal olarak insanların kafalarını kurcalamaya başlıyor. Bireyin sisteme itaat etmesini sağlayan en temel öğelerden biri oluyor. Toplum kontrol ve manipüle ediliyor. Şimdi daha güncel bakalım; bugün dünya sibernetiğin olduğu bir yer! Olmayan birçok şeyin illüzyonunu yaratıp sonrasında propaganda yaparak inanmanızı istedikleri gerçeklere bizleri inandırmaları o kadar kolay ki... Monolit yapıları heykel pratiğimde çok sık kullanılırım, bu sergide de zaman zaman tavandan sarkan, duvarda asılı olan ve yerden yükselen örnekleri bulunmakta. Her birini, bilinmez, kimliksiz bir iktidar olarak görmek istedim. Kompozisyondaki öğelerin yansıtma ya da yansıma durumu sessizce çevreyi anlama ve yeniden düşünmeyi başlatabilir diye düşündüm.

E.A. : Hareketli aynanın sürecini de merak ediyorum...

B.Ç. : İnteraktif bir duvar ya da yüzey yapma düşüncesi her zaman aklımdaydı; bir çok farklı tasarım oldu ve sonuçta bu iş çıktı. Bu sergi için özellikle yaptığım bu

işe interaktif ayna diyebilirim. Sergi bağlamında izleyiciyi düşürmek istediğim bir durum vardı kafamda, kendimce ortaya attığım bir teori ve yaptığım heykel de bunun bir modülü... Kısaca bahsetmek gerekirse; sıradan bir günün gerçekliğini sorgulamaya başlasak nasıl olur diye düşündüm, etrafımıza baktığımızda hiçbir şeyin gerçek olmadığına inansak nasıl olurdu? Matrix filmindeki gibi... Bütün gördüklerimiz aslında simülasyon, tamamen gerçek değil sadece bize sunulan kurgunun bir yansıması, çevremiz tamamen soyut ve biz onu zihnimize somutlaştırıyoruz buna da hayat (yaşam) diyoruz! Gibi... Elbette ki durumu anlamak basit değil. Şimdi bir aynanın karşısında durduğumu hayal ediyorum ve o aynaya yansıyan görüntünün gerçek benim yansıması olduğuna inanıyorum. Bir yandan aynayı fiziksel olarak ele aldığımızda iki boyutlu bir obje olduğunu gözlemleriz, aslında çok küçük de olsa bir kalınlığa sahiptir ama biz bunu duvara asılmış bir resim gibi düşünürüz çünkü bizim için düz bir yüzeyden ibarettir. İşte tam bu noktada yapmak istediğim, aynanın fiziksel olarak boyutunu değiştirmek... Artık baktığımızda iki boyutlu olmayacak, tamamen üçüncü boyuta çıkacak. Ayna merkezinde bir hareketle ileriye ve geriye doğru hareket eder ve artık fiziksel olarak bir resim gibi durmaz. Aslında tamamen üçüncü boyutu bize göstererek başka bir şeye dönüşür. Peki yansıma? Karşısında durduğumda ne olacak, ayna üzerinde ne göreceğim? Elbette mekan karmaşıklaşmaya başlayacak, ben boyutlarımı değiştireceğim ve sürekli olarak tanımlayamadığımız bir illüzyon izleyeceğiz. Bu durumda kim gerçek? Sürekli olarak mekan boyut değiştiriyor ve kendi yansımam çoğalıp, azalıyor! Şimdi kendime soruyorum, ben gerçek miyim? Etrafım gerçek mi? Olan biten her şey gerçekten de doğanın bir parçası mı yoksa birilerinin kurgusu mu? Neresi gerçek? Ayna fiziksel olarak üç boyutluydu ama biz onu hep iki boyutlu bir düzlem olarak gördük, aynayı üçüncü boyuta taşıyan kalınlığını görmezden geliyorduk, dolayısıyla ayna soyut olarak üç boyutluydu. Ancak işin içine hareketin girmesi, aynanın kendi kalınlığının dışında gözlemlediğimiz bir üçüncü boyut gerçeğini bize gösterdi. Artık ayna soyut olarak değil, somut olarak üç boyutlu oldu! Aynanın gerçeğin temsili olduğu fikri ile ona bakanın gerçek, görülenin de yansıma olduğunu biliriz. Fakat burada var olanı yansıtan değil, onu değiştiren bir ayna var, böylelikle görünenin değil gösterenin (öğretilmiş değerler, inançlar vs..) konumu hakkında düşünmeye alan açıyor. Amacım, izleyiciye inandığımız gerçeklerin zemininin, bir anda ayağının altından kaysa ne olacağını hissedebilecekleri bir deneyimin yaşatmak. Duvarda bir ayna var ve bu ayna sürekli ileriye geriye hareket ediyor sanki canlıymış gibi nefes alıyor.

E.A. : Platon'un mağara alegorisinden, Baudrillard'ın simülasyon kavramına hatta Lacan'ın Ayna Evresi teorisine kadar uzanan çok kapsamlı ve karmaşık olgularla yüklü bir süreç bu üzerine düşündüğün... Peki sergiye adını veren, bir işinin de odağını oluşturan Eksik olan ne? ve Kontrol kimde? Sorularına nasıl cevaplar verebiliriz?

B.Ç. : Yaşadığımız düzenin üzerine asırlardır düşünülüp, yazılıyor ve insanoğlu sürekli cevaplar arıyor, sanırım henüz somut bir cevap elimizde yok! Tekrar tekrar düşünelim, beraber düşünelim!

E.A. : İlk kez bu denli yoğun oyunsuluk ve renk var işlerinde. Yoyolardan ve alt anlamlarından bahsedebilir misin?

B.Ç. : Yoyoların icadı 16. yy dayanıyor ve kullanım alanı oyun değil, aksine yoyo bir silah, savunma ya da saldırı aracı. 20. yy da ise oyuncak olarak yeniden ortaya çıkıyor, popüler oluyor ve satılmaya başlıyor..

İzleyiciyi kandırmak istedim sanırım! Oyun ve renk daha önce de yapmış olduğum bazı heykellerin içerisinde vardı ancak bu kadar yoğun bir arada ilk defa kullanıyorum. Yoyo biçimine ulaşmak tesadüfen oluşan bir durum değil, bireylerin sistem içerisindeki teslimiyetinden yola çıkarak yapmaya karar verdiğim bir heykel grubu. Hayatın bir dram, bir oyun olarak değerlendirilmesi fikri ile ilişkili. Örtük gerçekler çok ilgimi çekiyor. Bu yoyoları tasarlarken kafama şöyle tanımlar getirdim: kendi kendine hipnoz durumu – (self hipnoz), neydi bu self hipnoz? Tamamen insanların kendini her gün şikayet ettikleri bu sistemin içerisine bilinçli bir şekilde teslim etmesiydi. Örneğin, çevreden kendini soyutlayıp, kulaklıkla müzik dinleyerek zihni meşgul etmek buna bir örnek olabilir. Yoyo da aynı şekilde, uzun bir süre kendinizi oyalayabileceğiniz bir obje; aklınızı tekrar hareketiyle hipnoz altına alabilir var olan her şeyden soyutlamayı başarabilirsiniz. Kişi ne zaman kendini sistemin dayatmalarından soyutlamak isterse o zaman bu sürecin içerisine girebilir.

E.A. : Heykellerini tasarlarken, psikanalizin ve mitolojinin terminolojisini de kullanıyorsun...

B.Ç. : Mitoloji ve psikanaliz ilgi alanlarımdan bazıları diyebilirim. Uzun bir süre sanat tarihini tekrar ederek, inceleyerek ve düşünerek zaman geçirdim. Halen geçmiş dönemlere bakıp kim neyi neden yapmış diye inceliyorum. Zamanın döngüselliğinden yola çıkarak yapıyorum sanırım bunu. Mitolojiyle olan merakım, hikayelerin günümüzdeki yansımalarını keşfetmemle ve hikayeleri günümüz ile birleştirmemle başladı. Güncellenen hikayeler ve eksenindeki meseleler üzerine düşünüyor olmak kendimi psikanalizin içerisinde bulmama neden oldu diyebilirim.

Dikey İktidar *Vertical Power*, 2020
Paslanmaz çelik, metal *Stainless steel, metal*
245 x 30 x 30 cm

Medeniyetlerden Sonra *After the Civilizations*, 2020
Paslanmaz çelik, metal *Stainless steel, metal*
210 x 31 x 30 cm

Yatay İktidar *Horizontal Power*, 2020
Paslanmaz çelik, metal *Stainless steel, metal*
30 x 165 x 30 cm

ESRA ALIÇAVUŞOĞLU BAHADIR ÇOLAK

interview

ESRA ALIÇAVUŞOĞLU : *As a person who has been following your production practice for about 10 years, I actually see that some concepts are constantly occupying your mind. For example, the concept of power... I have been observing that this payoff is not over and it even multiplies and diversifies by calling different concepts. Can we talk about your dealing with this concept over and over again as a sculptor, first...*

BAHADIR ÇOLAK : *There was something I noticed at a very young age; people were making decisions similar or in parallel with each other; that is to say, nobody really wanted to take risks. People, places, and even time, the period, seemed to dictate instant truths to the individual. Therefore, every institution has a decision mechanism and this mechanism, unfortunately, always works arbitrarily and according to their own interests. The term institution here, covers everything that Foucault mentions in detail in his works: Family, school, hospital, prison, workplace, public institutions, social service institutions, the building in which you live, the neighborhood where you live, etc. The brutal parts of this mechanism affected me a lot, and when I further thought about it, I could understand what was going on behind it. There was a mode of management/s operating obviously, and the people who seized the power were the ones managing it. When I started thinking and reflecting about the individual, and when I started asking why, I got acquainted with psychoanalysis... As in the research adventure that I entered unwittingly, the main character was human(s), history, philosophy, religion (beliefs) and sociology also got involved... While trying to understand and make sense, this situation unavoidably led me to produce on these issues. And I think power is a concept that humans are intertwined throughout their life, and have to face and pay off constantly.*

E.A. : *What was this concept in your sculpture at the beginning, and towards where has it evolved now?*

B.Ç. : *At the beginning, this concept was defining me the situations I was in, I think, I was trying to understand my place in the established order; I was making definitions of the order I was a part of and those were turning into titles of subjects for me. Later, these titles found their place in my sculpture practice as geometric compositions. I can say that, I have done a lot of practice on this subject and I reflected about it. Now, when I look back, I can see very clearly; those researches I conducted have started to drag me towards some images every time. If we start to deal with images (archetypes) from ancient times, they have a history in which we can see many examples. The images I have reached always have a place in my life. There are also equivalents of what they make me think, in history. When my thoughts are blended with knowledge, they find a place for themselves in my sculpture practice. I am talking about a 16-year production process. The fact that I have done technical works for a long time before my sculpture production, have contributed me as a very strong experience; I can say that the process is blended with knowledge and experience.*

E.A. : *Today's artists develop stances against the facts imposed by the system, by focusing on themes such as cultural identities, power relations, gender, otherness,*

Kontrol Kimde? Who has the Control?, 2020
Karışık teknik Mixed media
50 x 50 x 30 cm

and seek images and meanings by drawing attention on and criticizing irregularities. For a long time, you have been thinking and producing works in the context of these power mechanisms and the concepts on which the system is based. What does the "system" impose on you and how do you pass it on to the sculpture practice?

B.Ç. : *I think the system rules all living things and manages all of us. I believe that we do not have an option to get out of this, and we just need to reconsider for a world with less problems. We live in such an era that we are in constant state of numbness, we face many problems and avoid confrontation, we prefer to ignore them. I cannot help thinking; is this some kind of escape method? The bigger the threat, the greater the despair gets in the individual, I think.*

I believe that there should be touches that will awaken people and create awareness; I try to do it with my sculptures. By creating a confrontation area for the audience, I make suggestions through which they can ask questions to themselves and reconsider their lives.

E.A. : *If we continue with the thoughts of Foucault; the power, which believes that it rules everything, is extremely skillful in creating traumas... In almost every way it reminds us its function that nurtures our souls and minds.*

B.Ç. : *Constantly being under control, always feeling the power mechanism on our neck has become an inevitable part of our lives. We have a constant payoff at a corner of our minds, we are keeping track of ourselves. Oppression has created an auto-control on us, and the control mechanism is also us. In fact, I think we have become living creatures that eat themselves.*

In some of my works, the issue of motion is extremely important; I can say that continuous and repetitive motions create a hypnotic state. Falling asleep while viewing, literally making the viewer sleep, numbing, losing yourself in the cycle... Just like playing a game. On the other hand, you continue to face yourself in this process, there is a purely mental focus. Making the viewer sleep with a sculpture idea! The idea of numbing. Maybe it will touch somewhere in the viewer and there will be some awakenings. Maybe we can come to the stage of accepting the facts, after reviving them in our minds.

E.A. : *The material you use has also totally changed. In fact, I think you shifted from marble's one-sided and massive formality, which interrupts the viewer's view, to the structure of metal that reflects and responds and enables a kind of dialogue. What role does material play in your relationship with concepts?*

B.Ç. : *I actually pursued the process in which the viewer was not only the one who looks at an object, but rather played an active role, and became a part of the illusion that I was trying to create... My choice of material is based on the fact that I was looking for reflection. I have had a long adventure with this material. I have been experimenting with this material for more than 10 years, I have works that I have produced for public space. I am not an artist who glorifies the material, but I care about the language of the material. I am trying to find the material that can best reflect my idea, in my production process. Reflection has an important role in*

the intellectual context of this exhibition. The fact that the metal surface can be constructed in a reflective way according to my decisions, has been the most important factor in my choice of this material. The reason why I decided to use only this material in the entire exhibition was the sense of unity, I tried to create in the entire exhibition.

E.A. : In connection with the above question, there are visual and semantic structures that you have constructed different from each other. You are trying to analyze the concepts such as reflection, reflecting and Baudrillard's simulation, which have been and still being reflected on, with the language of sculpture. Can you tell us about these processes?

B.Ç. : In this exhibition, I put the audience at the focal point of the sculptures, and the experience they will have when they see the works is being carried to different dimensions through reflection. Consider an obelisk constructed by the government; they play with people's perceptions and confront them with a structure that is surprisingly large. This situation starts to confuse people both technically and semantically. It becomes one of the most basic elements that make the individual to obey the system. Society is controlled and manipulated. Let's consider it in today's circumstances; the world today is a place where cybernetics exists! It is so easy for them to make us believe in the facts they want us to believe by creating illusions of many things that do not really exist and then making propaganda... I often use monolith structures in my sculpture practice and in this exhibition, there are examples of it that are hanged from the ceiling, hang on the wall and that rise up from the floor. I intended to see each of them as an unknown, unidentified power. I thought that the reflection or reflecting characteristics of the elements in the composition could quietly start the understanding and reconsidering of the environment.

E.A. : I am also curious about the process of the kinetic mirror ...

B.Ç. : I always thought of making an interactive wall or surface; there have been many different designs and as a result, this work has come out. I can mention this work I created specifically for this exhibition as an interactive mirror. In the context of the exhibition, there was a state in which I wanted to bring the viewer, in my mind, a theory I suggested in my own way and the sculpture I produced is a module of it... In a nutshell; I thought, what if we started to question the reality of an ordinary day, what if we believed nothing around us was real? As in the movie, Matrix... All we see is actually simulation, not entirely real, just a reflection of the fiction presented to us, our environment is completely abstract and we concretize it in our minds and we call it life! Something like this... Of course, it is not easy to understand this situation. I imagine that I stand in front of a mirror and I believe that the image reflected in that mirror is the reflection of real me. In one hand, when we physically consider the mirror; we see that it is a two-dimensional object, in fact it has a very small thickness, but we think of it as a painting on the wall because it is only a flat surface for us. At this point, what I want to do is to physically change the dimension of the mirror... When you look at it, it will not be two dimensional any more, but it will also have the third dimension. The mirror moves back and forth with a motion from the center and no longer physically looks like a painting. In fact, it turns into something else by showing us the third dimension. What about the reflection? What will happen when I stand in front of it, what will I see in the mirror? Of course, the space will start to get complicated, I will change dimensions and we will constantly watch an illusion that we cannot define. Who is real in this case? The space is constantly changing dimensions and my reflection is multiplying and decreasing! Now I ask to myself, am I real? Is my environment real? Is everything going on really a part of the nature or is it someone's fiction? Which part is real? The mirror was physically

three-dimensional, but we always saw it as a two-dimensional plane, ignoring its thickness that carries it to the third dimension, thus, mirror was abstractly three-dimensional. However, involving motion in the work, showed us the reality of a third dimension, which we observe apart from the mirror's own thickness. Now the mirror has become three-dimensional, not abstractly, but concretely! With the idea that the mirror is the representation of reality, we know that the one who looks at it is real and what is seen is the reflection. But here is a mirror that does not reflect what exists, but that changes it, thereby making room for thinking about the position of the signifier (taught values, beliefs, etc.), not what is visible.

My goal is to provide an experience through which the viewer can feel what will happen if the grounds of the facts that we believe, suddenly slip under our feet. There is a mirror on the wall and this mirror constantly moves back and forth, breathing as if it were alive.

E.A. : The process that you have been reflecting on is a process that is full of very comprehensive and complex facts ranging from Plato's cave allegory to Baudrillard's simulation concept and even Lacan's Mirror Stage theory... So, What is missing; from which the title of the exhibition originates and which also is the focus of one of your works? And Who has the control? How can we answer your questions?

B.Ç. : People have been reflecting and writing on the system we live in, for centuries, and they are constantly looking for answers, I think we do not have a concrete answer yet! Let's rethink and think together!

E.A. : For the first time, there is such intense playfulness and color in your works. Can you speak about yoyos and their sub meanings?

B.Ç. : The invention of the Yoyo dates back to the 16th century and they were not being used as toys, but they were weapons, defense or attacking tools. In the 20th century, they reappeared as toys, became popular and started to be sold.

I think I wanted to deceive the viewer! Playfulness and color existed in some of the sculptures that I have produced before, but I use it for the first time in such an intensive combination. Coming up with the Yoyo form was not a coincidence, it is a sculpture group that I decided to make based on the non-resistance of individuals in the system. It is associated with the idea that life is considered to be a drama, a game. Latent facts attract my attention a lot. While I was designing these yoyos, I brought the following definitions to my mind: the state of hypnotizing oneself - (self-hypnosis), what was this self-hypnosis? It was the conscious surrender of the people to this system, which they complain about every day. Isolating yourself from the environment by occupying your mind listening to music with headphones can be an example for this. Yoyo is also an object with which you can keep yourself entertained for a long time; you can hypnotize your mind with the repetitive motion and isolate from everything that exists. Whenever a person wants to isolate him/herself from the impositions of the system, s/he can enter in this process.

E.A. : When you design your sculptures, you use the terminology of psychoanalysis and mythology as well...

B.Ç. : I can say that, mythology and psychoanalysis are some of my fields of interest. I have spent a long time reviewing, studying and thinking about art history. I still look at the past and explore, who did what and why. I think I do this based on the cyclicity of time. My curiosity about mythology started with my discovery of the reflections of the stories today and combining those stories with the present day. I can say that, thinking about the updated stories and the issues on their axis, led me to find myself in psychoanalysis.

Üç Güzeller *Three Beauties* , 2020
Paslanmaz çelik, metal *Stainless steel, metal*
230 x 50 x 35 cm

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*

ESAT TEKAND

27.03.2020 - 04.05.2020

SİYAH
BEYAZ

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere 0312 467 7234

istanbul Atatürk Oto Sanayi 2.Kısım 26.sok üst kat no:1051 Maslak

çeviri *translation* esin aykanat avcı tasarım *design* sera sade